KARİKATÜR

SAN FRANSİSKO KONFERANSINA HAZIRLIK...

M. Çörçil — Güzel Maryancığım, bu kadar kırıtmağa, bu kadar süse ne lüzum?.

— Bırak da konferansa yüzümün akile gideyim!.

— İşittin mi? "Bunlar ne pısırık, ne sersem herifler böyle„ diyorlar, galiba bizi çekiştiriyorlar.
— Zannetmem. Sözlerinin bizimle alâkası yok!

ANKARAYA MEKTUP

YAZ GELİYOR, FAKAT...

Zenginler, hali vakti yerinde olanlar, yahut hastası bulunanlar yazlık yerlerden bahsetmeğe başladılar. Artık bir kaç kişi bir araya gelince çok çok mevzu bu...

Rivayete göre bu sene Büyükadada iyi bir yazlık için üç bin lira istiyenler varmış. Eskiden yazlıklara çıkmak için padişah müsaadesi beklenirmiş. Hazretin aklına gelecek, irade çıkacak ve Takvimi Vekayi gazetesile ilân edilecek de ondan sonra herkes, o zamanki adile sayfiyelere taşınabilecek. Şimdi ise herkes evvelâ keselerinin, sonra da ev sahiplerinin fermanını bekliyor. O başka türlü esaretti, bu da başka türlüsü...

Bizim gibilere gelince, üç bin lirayı duyduktan sonra ancak:

— Ört ki ölem!.

Den başka sözümüz yok. Hem şimdi o yazlık yerleri bir defa görmek, oraları gözden düşürmeğe ve gönülden çıkarmağa kâfi geliyor. Sokaklar çamurlu, ağaçlar yapraksız, binalar yağmurdan ağlar yüzlü... O halde ki sabahleyin henüz uykudan kalkmış modern kadınlara benziyor; soluk bir beniz, kanı uçmuş dudaklar, kirsiz ve yoluk kaş yerleri, kıvırcık salata gibi alan taran bir saç...

Plâjlara gelince çörçöple dolu ve in cin top oynuyor. Meğer buraların da kıymeti vaktinde imiş; o cânım güzel vücutlu hanımlar, rengârenk mayolar süslüyormuş.

Ev sahiplerinden aşağı yukarı haber çıkmış bulunuyor. Ya oteller bakalım ne istiyecek? Henüz burası meçhul. Şimdi orta halli bir lokantada bir insan iki üç liraya ancak doyduğuna göre; kahvaltı, iki yemek ve bir yatak için hele markaları da lüks ise, bir can, bir hayat pahası istiyeceklerinden şüphe etmem.

Bu şartlar içinde bizim gibilerin yapacakları işler; pencereleri ardına kadar açıp daha fazla hava almak, kapı önündeki erik ağacını çam farzedip altında yan gelmek ve saksı çiçeklerine fazla ihtimam gösterip bahçe safası sürmek, liyene de tuzlu su koyup yıkanmaktan ibarettir.

Göz zevkine gelince, evelallah ciddî ve mizahî mecmualarla gazeteler bu hususu fazlasile temin ederler. Her yaz mevsimi olduğu gibi bol bol göreceğimiz mayolu bir sürü karikatür ve fotoğraf nemize yetmez?..

* * *

BİR NASİHAT, FAKAT KİM DİNLER?

Yaz geliyor, fakat tasası bana düşüyor. Artık bir kaç ay sonra akın başlıyacak. Ankaralı hemşerilerim bu ev sahiplerile otelcilerin ellerine düşecek.. Eh ne yapalım, kesesine güvenen yaz icabını yapar. Fakat, buraya biraz kafa dinlemeğe ve rahat etmeğe gelecek olan biçareler acaba nakil vasıtalarının halini hesaba katıyorlar mı?

İstanbul çok kalabalıklaşmış. Bu taşıtlar kışın bile zor yetiyor. Tramvaylar ve vapurlar bir âlem. Bizim gibi çoktan karaya alışmış olanlar, vapurların tıklım tıklım halini görünce âdeta batmasından korkuyorlar. Bu taşıtlarda oturmak denen fiil artık tarihe karışmış. Vapur ve tramvay müşterilerinin beşi oturuyorsa on beşi ayakta gidip geliyor. Sıcakta bu vaziyetin ne kadar az tahammül edilebilir bir şey olduğunu bir düşünün. Hele Kadıköyünde maç olduğu günler vapurlara uzaktan bakmak bile baş döndürüyor. Direklere kadar insan dolu. Nuhun gemisinin bile bu kadar kalabalık olmadığını ezbere söyliyebilirim. Bilmem beygir sırtına yüklenen kafesler içinde tavuk satıldığını hiç görmüş müsünüzdür? O kafesler bu taşıtlardan emin olunuz ki daha rahattır.

Her gün saatlerce bu işkenceye katlanmanın, otellerin ve ev sahiplerinin nazlarını çekip keseleri boşaltmanın ve bütçeleri tahrip etmenin adı hava tebdili ve istirahat ise diyecek yok.

Fakat ben ne kadar yazarsam yazayım, her yaz ille İstanbula gelinecek ve gelirken de, dönünce de övünülecek, caka satılacak. Akacak kan damarda, israf edilecek para bütçede göbek atar...

Zılgıt

Akıl Hocası

Denizlide K. İ. K. :

"1. ?

2. Totem'im olur musunuz?

3. Geleyim mi yanına,
Yakın mıyım kanına?
Ne olur, beni çağır,
Can katarım canına!„

CEVAP :

1. !

2. Siftahımın uğurlu olduğunu haber verdiler galiba!

3. Sen dur yerinde rahat,
Ben edeyim seyahat:
Yeter ki olmalısın
Bir mücessem melâhat!

★

Çarşambada A. Ü. :

"Sevdiğim kızı anasından istedim veriyor; babasından istedim vermiyor... Kaçıracağım!...„

CEVAP :

Kızı mı, aklınızı mı?. Hoş ikisi de bir kapıya çıkar ya!

★

Maçkada D. V. :

"1. İki senedenberi evliyim... Bir sene mesut olduk, ondan sonra anlaşamadık; ne yapayım?

2. Henüz yaşım genç; bir başkasile evlensem mesut olur muyum?„

CEVAP :

1. Anlaşmamazlığın sebeplerini inceleyin: İzalesi kabil mi, değil mi?..

2. Anlaşmamazlık sebeplerinin izalesi mümkünse yeni bir tecrübeye hacet yok... Mümkün değilse ilk tecrübeden istifade edersiniz!

★

Antalyada M. E. :

"Bir arkadaşım, sevdiğim kızla aramı açtı... Ne yapayım?„

CEVAP :

Sevdiğiniz kızı arkadaşınızın başına dolayın... Cezasını bulsun!

Ankarada N. K. :

"1. Geçenlerde radyonun kitap saatinde sözcünün "Biz garplı'lar...„ demesi, Asyaya göre mi, Avrupaya göre mi?

2. Kışın asfaltlarından çamur akan caddelerle bataklıkların arasındaki fark nedir?

3. Niçin ilmî suallere sudan cevap veriyorsunuz„?

CEVAP :

1. Tavsiye ettiği kitaba göre olmalı...

2. Birinin masraflı, ötekinin masrafsız; birinin seyyar, ötekinin sabit; birinin şehirde, ötekinin ovada olmasından başka bir fark yok.

3. Âlimlerin havadan cevap verdiği sorulara biz sudan cevap vermişiz, çok mu?

★

Eskişehirde A. R. K. E. :

"1. Soyadım Kızılelma... Bir gün yenilmek tehlikesinden korkuyorum!

2. Kızların haberi olmadan bazılarına âşık oluyorum... Acaba onlar da haberim olmadan bana âşık oluyorlar mı?„

CEVAP :

1. Üzerinize, manav dükkânlarında görülen müthiş etiketlerden birini yapıştırırsanız, yanınıza hiç bir babayiğit yaklaşamaz...

2. Kendi kendinize güvey olduktan sonra gelin de bulabilirsiniz!

★

İstanbulda H. A. :

"Üç senedenberi seviştiğim kızla evlenmek istiyorum, ailemin bu işe razı olacağını bildiğim halde bir türlü teklifte bulunamıyorum.„

CEVAPê:

İsabet ediyorsunuz: Teklifinizi harbin sonuna kadar geciktirmeniz hayırlı olur.

★

Kulada N. Ç. :

"Halı ressamı olduğumdan sizin fotoğrafınızı istiyorum. Çizdikten sonra fotoğrafı iade, halıyı da hediye edeceğim...„

CEVAP :

Siz resimsiz bir halı gönderin, ben yağlıboya tablomu takdim ederim!

Akıl Hocası

★

ANLAŞILANLAR

Bayan mahkemeye verilmişti. Yargıç:

— Siz bu polis memurunun arkasından taş atmışsınız!. dedi.

Bayan inkâr etti. O gün çok sinirli olduğunu, ne yaptığını bilmediğini, fakat taş falan atmadığını, namuslu bir kadın olduğunu, atmış olsa elbette yalan söylemiyeceğini, daha bir sürü şeyler anlattı durdu.

Yargıç bir şahit çağırdı. Şahit taşı kadının attığını gözile gördüğünü söyledi. Kadın:

— Yalan!. dedi.

Bir şahit daha dinlendi. O da ayni şeyi söyledi. Fakat bayan yine:

— Yalan!. diye haykırdı.

Bir şahit, bir şahit daha dinlendi. Hepsi de kadının polise taş attığını gözlerile gördüklerini anlattılar. Yargıç:

— Eh, bayan! dedi. Bunların hepsi yalan söylüyor da bir sen mi doğru söylüyorsun? İşte taşı senin attığın anlaşıldı.

Bayan boynunu büktü:

İhtimal!. dedi. Anlaşılan kızgınlıkla atıvermişim!.

Yargıç ilâve etti:

— Ama bir şey daha anlaşılıyor: Atmış ve adamcağızın kafasını da yarıvermişsin!.

No. 481 CİLT: 19 SENE: 10 FİYATI 15 KURUŞTUR 15 MART 1945

Karikatür

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ MİZAH MECMUASIDIR

ALMAN KURBANLARI MEZBAHAYA GİDERKEN:

— Yürü bakalım!
— Emredersin... Amerikalı mısın, Rus musun?
— Ben Führerim!..

— Oğlum, bir baltaya sap ol da seni öyle damat alayım...
— Sap olmak güç, kızınızı veriniz, size balta olurum!..

Ev Sahipleri ve Davetliler

Allah kimseyi gördüğünden yadetmesin. San Fransisko ziyafetine sadece davetli sıfatile gitmek cömerd ve asîl Fransayı için için üzüyor, izzeti nefsini derinden derine sızlatıyor. O da elbette isterdi ki boynunda üç renkli hamaili, yakasında rozeti ile mermer merdivenin üst başındaki ev sahipleri arasında yer alsın; şapka ve bastonlarını vestiyere teslim ettikten sonra parmaklarile saçlarını ve kravatlarını düzelterek yukarı çıkanların ellerini sıkanlar arasında bulunsun. Teşekkür edenlere tatlı ve mütevazı bir gülümseme ile:

"— Ona ne hacet! Biz vazifemizi yaptık!„ desin.

Tarihin merd ve şövalye Fransası için bunu yalnız o değil herkes isterdi. Fakat ne çare kader! Almanlar yıllar yılı sinsi sinsi hazırlandıktan sonra öyle hoyratça bir tos vurdular ki Fransa "aman„ demeğe vakit bulmadan sırtüstü yuvarlandı ve üstünden araba tekerleği geçmiş bir yumurta sepetine döndü. Bunda onun bir suçu, günahı var mıydı? Bazıları derler ki: "Evet. Tehlike Almanya ufkunda korkunç bir bulut gibi yükselirken onlar - İstanbulun muhasarası esnasında sopa sopaya birbirlerile şeriat kavgası yapan Bizans papazları gibi - sağ, sol, alt, üst kavgalarına tutuştular. memleketleri için yapabileceklerinin onda birini yapmadılar.„ Fakat insan düşünemiyor ki yirmi mislini de yapaydılar azgın bir boğanın ilk saldırışına karşı koyabilecekler miydi? Meğer ki Fransa Madagaskar adası gibi bir adada yahut hiç değilse İngiltere gibi denizaşırı bir yerde bulunsun. Sonra: "Yahu daha düne kadar ihtiyar Mareşal ile güzel ve âsîl Laval'in çaldıkları kavalı dinliyerek uslu uslu peşlerinden yürüyen ve Almanya ile işbirliği diye bağıran, üç milyon işçisi ve askeri Alman fabrikalarında çalışan bir memleket ne kadar zahmetse bu kadarcık bir ihmali de hoş görüvermelidir.„ diyenler de vardır. Fakat en doğrusu buna da kader deyip geçmektir.

* * *

Fransayı, davet sahipleri arasına girememek acısına karşı bir dereceye kadar teselli edebilecek şu ihtimaller de vardır.

Otuz bu kadar davetliden biri faraza ev sahiplerine şöyle söylüyor:

— Dünyayı kurtarmak için çok yoruldunuz; paranızı, rahatınızı, onlardan çok daha ehemmiyetli olarak kıymetli genç evlâtlarınızı kaybettiniz. Allah sizden razı olsun.

Buna karşı İngiliz, Amerikan ve Rus ev sahiplerinin nasıl bir vaziyet alacakları ve neler söyliyebilecekleri tasavvur edilebilir. Fakat Fransız ev sahibinin derin derin göğüs geçirerek:

— Eh, ne yaparsın. Başa gelen çekilir!

Demekten başka ne cevap bulacağı anlaşılamaz.

Nihayet yine bu davetlilerden birinin şahsan tanıdığı bir ev sahibile şöyle bir konuşması akla gelebilir:

— Sizin biraderin Almanya fabrikalarında çalıştırıldığını duymuş ve pek üzülmüştük. İnşallah kurtuldu mu?

— .....

— Merak etmeyin. İnşallah o da olur.

Yine davetlilerden birinin ev sahiplerine ayrı ayrı sorması ihtimali vardır:

— Kulunuz harp vakalarını pek iyi takip edemedim. Siz dünyayı kurtarmak için neler yaptınız?

Ötekiler başlarlar anlatmağa. Fakat beriki, şayet o esnada usulca, yahut bir bahane ile gruptan ayrılamamışsa, sıra kendine gelince ne yapacaktır?

— Ben mi? Ben şey yaptım... Yani bağırdım; yahut da sizin için dua ettim.

* * *

Bu son cevap hatırıma bir fıkra getirdi. Adamın biri günün birinde denize girer; sahilden epeyce açılır. Fakat birdenbire kol ve bacağına bir kulunç mu girer; yoksa kıvveti mi kesilir, hasılı birdenbire: "Can kurtaran yok mu?„ diye bağırmağa başlar; sonra yavaş yavaş batar. Neyse çok geçmeden adamı sudan çıkarırlar; vü-

Eminönü kaymakamlığında yağmurlu havalarda memurlar şemsiye ile iş görüyorlarmış...
Kayıkçı — Ha bayum.. bizim dilekçeyu takibe keldum!..

OLAĞANMIŞ!

Av meraklılarından biri, bir arkadaşına evini gezdiriyordu. Salonu süsliyen geyik boynuzlarından birini göstererek:

— Şunu bir arslan avında vurmuştum!. dedi.

Misafir gülümsedi:

— Bazan böyle umulmadık şeyler olur. Ben de bir gün tavşan vuruyorum diye bir orman memurunu yaralamıştım!..

AÇIK SÖYLEYİN!

İş idarehanelerinden birine orta yaşlı, çelimsiz bir adam girdi. Yazıhane sahibinin gösterdiği iskemleye ilişti:

— Bayım, dedi, yaşım biraz ilerlemiştir ama elim her işe yatkındır. Güzel yemek pişirir, bulaşık yıkarım. Dikişten de anlıyorum. Geçimliyimdir.

Yazıhane sahibi adamcağızın sözünü kesti:

— Anladık bayım, anladık!.. açık söyleyin... İş mi arıyorsunuz, yoksa evlenmek mi istiyorsunuz?.

---

arasında değilsiniz maalesef. Gerçi yoruldunuz ama buranın durumu malûm. Lutfen karşıki lokantaya teşrif edersiniz.

— Pek güzel, fakat ben kiminle şerefyap oluyorum?.

— Fransa murahhası...

— Peki ama Habeşistanı çağırmayı neden unuttular?

Bunların hepsinin doğrusu şu ki Fransa büyük bir hastalık geçirmiştir. Henüz yataktadır. Ev sahipliğinden affedilmesini buna vermeli ve bağışlamalıdır. Sonra gayret ederse kendisi kadar zeki, bilgili ve cesur bir memleketin çok geçmeden yine dünyanın birincilerinden olacağını ve eski tarihinde olduğu gibi bundan sonrakinde de daha ne ziyafetler vereceğini düşünerek kadere rıza göstermelidir.

Karikatür

---

cudunu uğarak ve öte beri içirerek kendine getirirler. Sıra gelir bahşişe. Kurtarılan adam cebindeki paraları kurtarıcılarına dağıtır; fakat bir yarım adam, altındaki arabanın tekerleklerini elleriyle çevire çevire yaklaşır ve sitemle söyler:

— Hani bana yahu... Sen kurtarıcılarına böyle mi muamele edersin?

Kazaya uğramış adam gözlerini açarak:

— Yahu, der, bu adamlar yüzdüler; yahut kürek çektiler. Fakat her halde bir haylı yorularak beni kurtardılar. Sen bu halinle ne yaptın?

Öteki cevap verir:

— Ne mi yaptım? Ben, biri boğuluyor, can kurtaran yok mu? diye âvaz âvaz bağırmasaydım sen şimdi çoktan ölmüştün.

***

Nihayet Fransız ev sahibinin şöyle bir şeyle karşılaşması da mümkündü. Meselâ davetliler arasında rengi başkalarına benzemiyen bir davetli görülür ve Fransız ev sahibinden kim olduğunu sorması ve şayet bir yanlışlık varsa düzeltmesi rica edilirdi. O da bu vazifeyi yapmağa gidince şöyle bir muhavere geçebilirdi:

— Affedersiniz. Siz kimsiniz?

— Ben mi? Nasıl tanımazsınız? Habeşistan murahhası Ras Kassa.

— Ras Kassa mı? Evet isminizi de çehrenizi de galiba hatırlıyorum. Fakat zannederim ki bir yanlışlık olacak. Siz davetliler

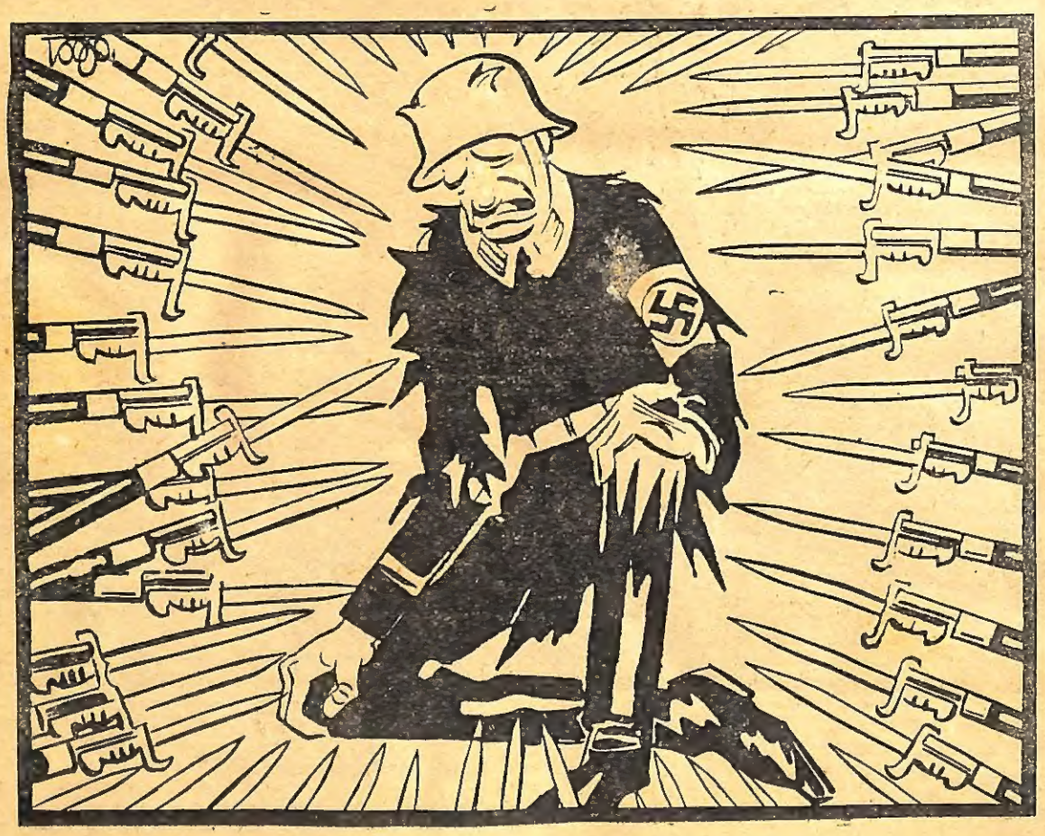

İŞ YOK!.

— Sinemaya gele gide bilgilerim arttı...
— Benim de bildiklerim arttı!..

STADYOMA İLK GELEN SEYİRCİ..

— Vur... Yaşa... Dayan... Patlat... Kır!...

— Boş bir top için bu kadar kavgaya yazık, insan bunları Yerli Mallar Pazarından bir top patiska alırken yapsa haydi ne ise!..

Müşteri — Koyunlar neden ortadan yok oldu?..
Kasap — Kasap oyununa gittiler bayım!..

AKILSIZ YAHUDİ

Yahudinin de akılsızı olur mu? diyeceksiniz. Anlatacağım bu kısa hikâyede akılsız Yahudilerin de mevcut olduğunu göreceksiniz:

Yahudilerin henüz Berlin sokaklarında dolaşmalarının yasak olmadığı bir devirde Moiz ismi..de genç bir Yahudi delikanlısı bir caddeden geçerken binanın birinden bir taşın koparak önde yürüyen bir adamın kafasına doğru inmekte olduğunu görmüş. Çok atik olan Moiz hemen sıçramış ve öndeki adamı itmiş ve bu suretle ta-.n yere yuvarlanmasını temin ederek adamı muhakkak bir ölümden kurtarmış.

Meğer Moizin hayatını kurtardığı adam Hitler değil miymiş? Hitler Yahudi gencinin bu hareketini çok takdir etmiş ve ona dönerek :

— Çok teşekkür ederim oğlum, demiş, çevik hareketinle beni ölümden kurtardın!.. Dile benden ne dilersin? Sana büyük bir mükâfat vermek istiyorum.

Moiz düşünmüş taşınmış ve cevap vermiş.

— Efendim, beni bir kampa sürünüz! demiş.

Hitler hayret içinde sormuş:

— Kampa mı? Ne münasebet. Ben sana büyük bir mükâfat vermek istiyorum.

— Efendim ben yaptığım bu hareketten dolayı kampa sevkedilmeğe lâyık bir adamım!

SOĞUKKANLILIK

Bir yolcu vapuru bir serseri mayına çarpmıştı, batıyordu. Alâhtan gemideki bütün yolcuları kurtaracak kadar cankurtaran sandalı vardı. Kıyı da yakında idi. Kaptan sandalları indirtti. Herkes büyük bir intizam içinde sandallara bindi.

Gemiden ayrılmadan evvel birinci kaptan, ikinci kaptana her tarafı bir kere daha dolaşmasını, kimsenin kalıp kalmadığına bakmasını emretti. Biraz sonra ikinci kaptan geldi.

— Kimse kalmış mı?

— İki kişi var kaptan.

— Kim bunlar?

— İki İngiliz.

— Peki, neye gelmiyorlar?

— Gemi baştan mı, kıçtan mı batacak diye aralarında bahse tutuşmuşlar da geminin batmasını bekliyorlar!

ETIBBÂ ARASINDA

Bir sûi tefehhüm var etibbâ arasında,
Fâş ettiler esrarı bu dâvâ arasında:

Bir hidmeti fahriye iken fenni tababet
Varmış bu işin tâciri âzâ arasında...

Zemmeylediler menfaat erbabını birden,
Hasbî çalışanlar dolu, zirâ, arasında!

Tellâl ile, simsar ile iş görmek olur mu?
Bir şaibedir bunlar ehibbâ arasında.

Lâkin, kazanan varmış o erbabı hücumun
Bir günde beşer yüz lira, hattâ, arasında!

Kardeş sayılır bizde ziyaretle ticaret,
Birlikte geçer ismi eviddâ arasında:

Mademki tababet de ziyaretten ibaret,
Yok zerre kadar fark iki manâ arasında!

Eşya yine yükseldi, gıda ayni hizada,
Ancak görürüz bolluğu rüya arasında.

Ol servi revan gezse ne var Çamdeviren'le?
Durmak neye Mecnun ile Leylâ arasında?..

Çamdeviren

ESER – ESER

Şair Necip Fazıl Kısakürek, İbnülemin Mahmut Kemal İnal'a:

— Üstad! dedi. Yeni bir eser yazdım; gördünüz mü?

İbnülemin gayet ciddi bir yüzle cevap verdi:

— Bilirim! Sık sık eser, yazarsın!...

— Sen bir yandan rakı içip, bir yandan dilenmeğe utanmıyor musun?

— Ayık kafa ile dilenmeğe utandığım için içiyorum!

AZILI BİR HASTA

Yazan: ÇALAPALA

Sinir hekimi Doktor Kerametin Fahri muayene odasına giren genç adamı dikkatle tepeden tırnağa kadar süzdü:

— Şöyle buyurun! Oturun!.

Dedi. Adam hiç ses çıkarmadan doktorun dediğini yaptı.

— Neniz var?. Sinirden şikâyetçisiniz galiba?. Geçer.

— Hayır bayım!.

— Siz beni dinleyiniz, geçer diyorum.

— Geçmez demedim... Şikâyetim sinirden değil de onu arzetmek istedim.

— Ya neden?. Anlıyorum, anlıyorum. Kendinizi fazla yorgun hissediyorsunuz. Canınız sıkılıyor değil mi?

— Hayır!

— Sıkılmıyor mu?

— Sıkılıyor ama, sizin dediğiniz iç sıkıntılarından değil... Utanmaktan!.

— İşte anladım!. Fazla sıkılgansınız. Kimsenin yanında iki kelime konuşamıyorsunuz... Bunun sebebi basittir. Vaktile sizi fena şekilde terbiye etmişler... Malûm bizim eski ve sakat terbiye sistemimiz: Büyüklerin yanında ağız açmak ayıp!.. Sofrada konuşmak günah!. Söz gümüşse sükût altındır!. Bu şekilde büyütülen bir çocuk tabii sıkılgan, pısırık, beceriksiz olur... Merak etmeyin, ben bu hastalığınızı çabucak tedavi ederim.

— Hayır, öylesi de değil!.

Kerametin Fahri bir saniye duraladı. Sonra göz kırparak tekrar:

— Anladım: dedi. Söylemeğe utandığınız bir kötü alışkanlığınız var... Bunda sıkılacak bir şey yok canım!.. Bir çok insanların böyle "vis,, leri vardır. Kul kusursuz olmaz, derler. İnsan istedikten sonra her dertten kurtulur. Ben hastalarımı ne kötü itiyatlardan vaz geçirdim!.. Hele hele anlatın bakayım, nedir bu söylemeğe sıkıldığınız hastalık?.

Adam eziliyor, büzülüyor, bir türlü söyliyemiyordu. Doktor Keramettin Fahri ona cesaret vermek için:

— Söyleyin canım! dedi. Hepimizin bir kabahati var. Biz hiç kabahat işlemiyor muyuz sanki?.

— Orası öyle ama doktor...

— Söyle canım söyle!.

— Beni ele verirsiniz diye korkuyorum.

— Ne gibi?

— Polis haber alsa beni suçlu zanneder de!.

Doktor kaşlarını çattı:

— Hekimlere her şeyinizi söyliyebilirsiniz. İşte size namusum üzerine söz veriyorum. Sizi polise haber verecek değilim... Söyleyin bakalım, yoksa bir cinayet falan mı?.

— Yok canım... O kadar mühim bir şey değil!.

— Hırsızlık?

Genç adam acı acı başını salladı!

— Utanıyorum doktor!.

Keramettin Fahri keskin zekâsile nihayet hastalığı keşfettiği için gülümsedi:

— Bunda utanacak bir şey yok yavrum!.. Bu hemen hemen herkeste görülen bir hastalıktır. Polis de haber alsa size ceza verilemez. Bu hastalığın kitapta yeri var: Kleptomani, yani çalma hastalığı derler buna!.. En zengin adamlar bile yapar bu işi.. Hattâ, asıl zengin adamlar yapar!.

— Haddim olmıyarak benim de böyle işleri yapmamam lâzım ama...

— Siz hiç merak etmeyin... Kısa bir zamanda sizi rahatsız eden bu hastalıktan kurtaracağım, yalnız, söyleyin bakayım, her rastladığınız şeyi çalar mısınız? Yoksa.

— Hayır doktor... Öyle her gördüğüm şeyi çalmak istemem.

— Anlıyorum... Bazı şeyler var ki onları görünce kendinize hâkim olamıyor, mutlaka çalmak zorunda kalıyorsunuz Meselâ ne gibi?

— Mücevherler, altın, gümüş, saat, yüzük, bilezik, para!..

— Tamam!.. Yükte hafif, pahada ağır şeyler değil mi? Şükredin ki her şeyi çalmak istemiyorsunuz. O zaman tedaviniz daha zor olacaktı.

— İyileşecek miyim doktor!.

— Ne diyorsunuz?. En kısa bir zamanda!..

— Beni polise haber vermiyeceksiniz ya?..

— Size namusum üzerine söz verdim!..

— Teşekkür ederim.

— Başka bir şikâyetiniz?. Zaman zaman baş dönmesi falan hissediyor musunuz?.

— Akşamları!

— Nabzınızı veriniz bakayım!

Doktor hastanın nabzını, sonra da kalbini dinledi.

— Bir şeyiniz yok!. dedi. İçki içiyor musunuz?.

— Biraz!.

— A... İşte onu yapmıyacaksınız... Dünyada her fenalığın başı içkidir... Size bir Yeşilay rozeti vereceğim. Onu göğsünüze takar, bir daha da ağzınıza içki koymazsınız.

— Başüstüne doktor!.

Doktor rozeti hastasının göğsüne kendi elile taktı. Sonra tavsiyelerini söyledi. Bir de reçete yazdı. Hasta ayrılırken tekrar tekrar teşekkür etti. Kendisinin polise haber verilmemesi için bir kaç defa daha ricada bulundu.

O gittikten sonra Keramettin Fahri defterine hasta hakkındaki son kanaatini yazdı:

"Kleptomaniden muztarip... Bunun üzüntüsü aklına da zayıflık getirmiş; mütemadiyen polise haber verilmemesini rica ediyor.,,

Sonra defteri kapadı. Zile basıp içeri yeni bir hasta çağırmadan önce o akşam vereceği konferansa ne kadar zaman kaldığını anlamak için saatine bakmak istedi.

Ay!..

Saat?..

Altın cep saati?!..

Bütün ceplerini bir anda alabora etti.

Yok, yok, yok!..

Alnından buz gibi bir ter dökerek koltuğuna çöktü, kaldı. Hırsızlık hastası, muayene sırasında, onun saatini usulca çekip almış, üstelik polise haber vermemesi için söz üstüne söz verdirmişti.

Çalapala

ZENGİN PABUCU

Kunduracı dükkânında, sıra sıra pençelenmeğe gelmiş ayakkabılar duruyordu. Çıraklardan biri:

— Vay canına! dedi. Bu pabuçların sahibi amma da zenginmiş ha!.. Hiç tramvaya binmemiş, hep otomobilde geziyor.

Ustası başını çevirip sordu:

— Nerden anladın Ahmet?

— Baksana usta!.. Altları eskimiş de üstüne bir defa bile basılmamış!..

★

TEBRİK SEBEBİ

Şehir bandosu bir konser vermişti. Dinleyiciler dağılırken bando şefinin yanına bir adam sokuldu:

— Tebrik ederim bayım!. dedi. Orkestranız fevkalâde!.. Hele trombonlar pek parlak!

Şef memnun oldu:

— Teşekkür ederim. Siz de müzisyen misiniz?

— Hayır!. Maden parlatma ilâçları yapan bir fabrikanın sahibiyim!.

* * *

CESARET BAHSİ

Klüpte, bir kaç arkadaş oturmuş, konuşuyorlardı. Lâf cesaretten açılmıştı. İçlerinden birisi:

— Aranızda benden cesuru yoktur!. dedi. İki defa süngü harbine girdim. Arslan avladım. Perili bir evde, tam bir hafta tek başıma oturdum.

Dinliyenlerden biri arkadaşının sözünü kesti:

— Çok güzel!. Lûtfen bu akşam bizim eve uğrayıp karıma bu gece gitmiyeceğimi söyler misin?!.

★

BİZİM PROFESÖR

Bizim profesör bazı tetkiklerde bulunmak için Orta Anadolu köylerinden birine gitmişti. Misafir kaldığı evin sahibine:

— Bir çalar saatiniz var mı? dedi.

— Çalar saati nideceğin bayım?

— Sabahleyin vaktinde kalkmak için.

— Burada bizi horozlar uyandırır!..

— Öyle ise sizin horoza söyleyin de beni saat altıda uyandırıversin!.

★

BİLSE!

Çoban Mehmet emniyet müdürlüğüne gitti. İkinci şube müdürünün yanına girdi:

— Bayım, dedi, bir tehdit mektubu aldım. Size haber veriyorum.

— Ya!.. Kimin gönderdiğini biliyor musunuz?

Çoban güldü:

— Bilsem hiç size gelir miyim? Kendim gider, görüşürüm!..

ÇÖMLEKOĞLU ve Ailesi

Güldürücü Roman

Yazan : Ercümend Ekrem TALU

— 6 —

— Denizde kum, bende para!.. dedi.

— Maşallah! o kadar çok demek?

Aktar elile bir işaret yaptı..

— Var işte. Allah ziyade etsin!

— Amin!

Şazimend hanım, kurduğu tâbiyeye rağmen, istediği malûmatı elde edememişti. Kocasile konuşmaları buracıkta kaldı. En son olarak da İdris efendi karısına ketum davranmasını tenbih etmeyi unutmamıştı.

— Kimseye bir şey açma. Dedikodudan değil de gözden korkarım!

* * *

Dükkânı, imamın kaynı Cafere kolayca devreden aktar, çömlekle altınları da Bedestende kiraladığı dolaba naklederek emniyet altına aldıktan sonra, semt semt dolaşıp yeni bir dükkân aramağa koyuldu.

Ötedenberi, nadiren bir trammaya binip de karşı tarafa, Şişliye doğru uzandıkça eflâke ser çekmiş, mermer antreli, balkonlu, geniş pencereli, süslü apartımanlara bakar, buralarda oturan bahtiyar insanlara gıpta ederdi.

Niyazi babanın altınları kendisine kaldığı dakikadan itibaren, gece gündüz o apartımanlar gözlerinin önünde tecessüm etmeğe başlamıştı. Bu sebeple, ilk işi oralara, onların bulundukları civara devam etmek oldu.

Önce, kendi kendine, serseri serseri dolaştı. En beğendiklerini tesbit etti. Sonra bunların önünde uzun uzun durup mukayeselere girişti. Hattâ bir seferinde, kapıcı kendisinden şüphelenerek ne için böyle ısrarla durduğunu, kimi aradığını sormağa lüzum gördü.

Eski Talimhanenin arsasına kurulmuş koca mahallede hiç bir apartımanı gözü tutmuyordu... Ayaspaşa taraflarını da karış karış gezdi. Ve nihayet son mimarî üslûbunda yapılmış, pencereleri vapur lumbozlarını andıran, merdivenleri som mermer ve arka balkonları tamamile denize hâkim bir apartımanda karar kıldı.

Binanın cümle kapısındaki "Kiralık kat,, levhası da İdris efendinin kararını teshil ve tacil eylemişti. Dış parmaklığa sokuldu, dayandı, içeriye baktı. Yerin altındaki kapıcı odasından uzanan bir başın nazarlarından azıcık sıkılır gibi oldu. Tam uzaklaşacağı sırada o başın sahibi arkasından yetişti.

— Kime baktınız? diye sordu.

— Kiralık kat yazıyor da...

— Evet. Dördüncü kat kiralık. On beşinde boşalacak. Birmanya elçisi oturuyordu. Memleketine dönüyor. Sen simsar mısın yoksa?

— Hayır; değilim.

— Ne sordun öyle ise?

Kapıcı şüphelenmişti. Hakkı da vardı. O günlerde, o civarda apartıman hırsızları türemişti. Kiralık kat gezmek bahanesile apartımanlara giriyor, hep birbirinin ayni olan katların topografyasını iyice belledikten sonra, meskûn katlardan birine, kolayını bularak girip soyuyorlardı.

İdris efendi cevap olarak:

— Kaç kuruş onun aylık kirası? diye sordu.

Kapıcı güldü.

— Kuruş buralarda geçer akça değil, dedi. Yüzden yukarı lîra lâfı et ki sana ben de cüap edeyim.

Bu târizli sözler aktarın onuruna dokundu. Üst perdeden tarruza geçti:

— Tut ki öyle, dediğin gibi lâf ettim!

Kapıcı da bu sefer tonu değiştirdi. Alayı bir tarafa bıraktı:

— Yüz altmış. On da kapıcı yüz yetmiş. Yıllığı peşin. Kalüfer, ısıcak su, sansor, her şey tamam. Kim için tutacağın?

— Kendim için. Kim için tutacakmışım?

— Yok, hani...

Kapıcının dili tutuluvermişti. İdris efendiyi durmadan süzüyor, bir sefirin işgali altında bulunan öyle bir katı bu esnaf kılıklı adama yakıştıramıyordu. Aktar yine sordu:

— Ne vakit boşalacak diyorsun?

— On beşinde, bilemedin yirmisinde.

— Mal sahibini nerede görürüz?

— Mal sahabısına ne hacet?. Onu göremezsin. Benimle konuşacağın.

— Kontrat, falan?

— Ben yaptırırım. Yıllığını peşin verdikten kelli ne edeceğin kunturatı? Parayı götürür, sana bir mahpus getiririm.

— Peyi de mi sana vereceğim?

— Eyle ya!

— Bir aylık yeter mi?

— Yeter. Nolucak?

İdris efendi elini koynuna soktu, bir deste banktot çıkardı. Ve kapıcı ancak o zaman işin ciddiyetine inandı.

— Gezmiyeceğin mi? diye sordu.

— Yok. Nesini gezeyim?

— Sanki bi yol gör de, sonra mehana bulma.

İdris efendi omuz silkti. Paraları kapıcının avucuna sayarak:

— Al! dedi. Ben ayın yirmisinde, eşya ile kapıdayım.

— Buyur. O vakte kadar kat hazır olur. Sen hiç merak etme.

— Haydi, eyvallah!

Kapıcı, gezmeden apartıman tutan, makbuz aramadan pey veren bu müstesna adamın peşinden bir müddet baka kaldı. Sonra, insiyaki bir şüphe ile, avucundaki paraların sahte olup olmadığına baktı. Hepsinin de sağlamlığına kanaat getirince:

— Dünyada ne çeşit insanlar var, be!

Diye söylene söylene içeriye girdi.

* * *

İdris efendi, Ayaspaşada apartıman kiraladığını, karısına birdenbire söylememişti. Onu böyle bir olaya yavaş yavaş alıştırmayı daha uygun buluyordu. Bir gece, yatarlarken, lâfı açtı:

— Tam istediğimiz gibi bir ev buldum nihayet, karıcığım... dedi.

Şazimend hanım sordu:

— Nerede? Pek uzak olmayaydı, bari.

— Değil, velâkin pek yakın da sayılmaz. Tramvaya kırk, elli adım...

— Bahçeli mi?

Eyvah! Bu suale ne cevap verecekti? Aktar, karısının bahçeli ev merakını bildiği halde hiç hesaba katmamıştı. Bir iki defa yutkundu. Ondan sonra:

— Deniz, derya, önünde tabak gibi! dedi; bahçeyi ne yapacaksın?

— Kuyusu tulumbalı mı?

— İçinde, kumpanya suyu musluklardan güldür güldür akıyor.

— Cami yakın mı? Ben ezan sesi duymadan yapamam.

İdris efendi bunu da düşünmemişti. Fakat her hâlde o civarda bir cami olacaktı. Ulu orta atıverdi:

— Hemen de bitişik gibi!

— Oh! iyi öyle ise...

O gece apartımana dair gayri lâkırdı etmediler. Ertesi gün aktar:

— Haydi! dedi; çarşıya çıkalım.

— Ne olacak?

— Eşyaya bakalım.

— Ne eşyası?

— Yeni evimizi döşemiyeceğiz mi?

Şazimend hanımın tutumlu ev hanımlığı depreşti.

— Yeni baştan eşya düzmeğe ne lüzum var? dedi; bizimkileri tamir ettirir, yüz geçirtir, yerleştiririz. Fuzulî masraf etmek doğru değil.

— Öyle ama, evi bir görsen, bu eşya dediğin pırtılardan utanırsın.

— Ay, efendi! sen adamı bayağı korkutuyorsun. Sultan sarayı mı bu?

— Daha bile baskın. Haydi, uzun etme de, yürü, karıcığım!

Kapalıçarşıya gittiler. Koltukçuları, yorgancıları dolaştılar. Oradan Mısırçarşısına indiler. Bütün dükkânları gezdiler. Her birine girerken ayni sebebi bir nakarat gibi tekrarlıyorlardı:

— Düğünümüz var da... Gelin odası döşiyeceğiz...

Kendilerine sebep sormak akıllarına bile gelmiyen dükkâncılar da:

— Ya, öyle mi, efendim? Uğurlu kademli olsun!. diyerek kaba doğramacı işi aynalı dolaplar, konsollar, hantal kanape takımları, çift karyolalar gösteriyor, bu her bakımdan kıtıpyoz eşyayı bir daha ele geçmez kelepirlermiş gibi yutturmağa çalışıyorlardı.

Onlar ise tereddüt içinde bir dükkândan ötekine geçerken, Şazimend hanım birdenbire şu makul mutalâada bulunuverdi:

— Evi görmeden ne diye döşemeye kalkıyoruz? Odasına, sofasına hele bir bakalım da ona göre, ne sığar, ne sığmaz, ölçüp biçtikten sonra karar veririz...

Bu doğru sözlere kocasının da aklı yattı.

— Haklısın. Kırk yılda bir karı sözü dinlemeli imiş derler. İstediğin olsun, hanım! dedi.

Ve bir şey almadan eve döndüler.

Ayın yirminci günü, karı koca, Bayazide kadar yayan çıkıp oradan da bir taksiye binerek Gümüşsuyunda "Varlık palas,, ın önünde durdular. Kapıcı, tesadüfen, meydanda idi. İdris efendiyi güler yüzle karşıladı.

— Elçi, beş gün oldu gideli... dedi. Ben de seni bekliyordum. Katı süpürttüm ama, sildireceksen gayri orasını sen bilirsin.

— Arkası var —

PUDRALAR MODASINDA

Yeni ve fevkalâde bir TEBEDDÜL

Mübalâğalı gayri tabii "Makyaj„ kalmadı

Cilde sürülecek gayri meri yeni bir pudra, tabii bir güzellik verir.

Parisin şık kadınları, yeni bir moda icat etmişlerdir. Bütün gün sabit duran ve hiç parlaklık izi bırakmayan, bir gül teni veren yeni bir pudra bulmuşlardır

Bunun sırrı: İpekli elekten üç defa geçirilmiş en saf ve en ince pudrayı iki defa krema köpüğü ile karıştırılması usulü ile izah edilebilir. Fransız kimyagerlerinin senelerce araştırmaları neticesinde elde edilen bu usul, Tokalon müessesesinin inhisarı altındadır. Bu yeni Tokalon pudrası, artık parlak burunlara ve yağlı ciltlere ebediyen son vermiştir. Cildinize, sekiz saat zarfında "Mat„ duran nefis ve güzel bir renk verir. Rüzgârda ve yağmurda ve hattâ terlemede cildinizi parlak göstermez. "Fini Mat„ Tokalon pudrasını kullanırsanız sımanıza bir gül yaprağının tazeliğini ve güzelliğini bahşeder, sevimliliğinizi ve cazibenizi bir kat daha arttırırsınız. On muhtelif ve yeni cazip renkte olan Tokalon pudrasından birini intihap ediniz.

TÜRK MEŞHURLARI ANSİKLOPEDİSİ

Yazan :
İbrahim Alâettin Gövsa

İki senedenberi hazırlamakta olduğumuz ve üstad İbrahim Alâettin Gövsa'nın üzerinde on senedenberi emek sarfettiği bu çok mühim eser her ay başında 36 sayfalık fasiküller halinde intişar edecek ve bütün eser 12 fasikülde, yani 1 senede tamamlanacaktır.

Türk Meşhurları bütün Türk münevverlerinin kütüphanesinde bulunması lâzım gelen yegâne eserdir.

Türk Meşhurlarında Türk tarihine karışmış binlerce simayı en yeni ve en hakikî tercümeihal ve resimlerile bulacaksınız.

Türk Meşhurları'nın ilk fasikülünün çıkacağı tarih yakında ilân edilecektir. Her fasikülün fiyatı 50 kuruş olacak ve kâğıt buhranı dolayısile mahdut miktarda tabedilecektir. Arzu edenler fasiküllerini temin etmek için isimlerini şimdiden bulundukları yerin Yedigün bayilerine kaydettirebilirler.

GRİPİN

BAŞ, DIŞ Nezle, Grip Romatizma, kırıklık ve Nevralji ve bütün ağrılarınızı keser

Sıtmalıysan ilâç al bedavadır, değilsen korun ve seni koruyanlarlar beraber çalış.

***

Sıtmayı sağlamlara geçiren bulaştıran yalnız sivrisineklerdir. Sivrisinek olmıyan yerde sıtma da yoktur. Şu halde sivrisinekleri üretmemek, nerede bulursak yok etmek, kökünü bitirmek bir yurt ödevidir.

***

Yuvanın ve yavrunun sefasını tatmak için sıtmadan sakın. Hem hekimi hem ilâcile seni parasız koruyan hükûmete elinle, dilinle yardım et.

İcabında günde 3 kaşe alınabilir. Taklitlerinden sakınınız. Her yerde ısrarla Gripin isteyiniz.

Yavrunun kuvvetli, sağlam olmasını, neşeli büyümesini istersen
FASFOTİN NECATİ
Yedir.
Vitamini bol, kalorisi fazla bu kıymetli bebek gıdasını miniminilere mutlaka yediriniz.
TAKLİTLERİNİ ALMAYINIZ.
Bahçekapı : SALİH NECATİ
NECATİ ismine dikkat.

TAZE KREMA

Günlük tuzsuz tereyağı

Yemeklik tuzlu tereyağı

Veral

Yağ sergisi

İstiklâl caddesi Parmakkapı

No. 64. Tel : 41775

KARİKATÜR

İDAREHANESİ
İstanbul, Ankara caddesi, Acımusluk sokağı, No. 7.
Telgraf: İstanbul KARİKATÜR
Telefon : 23031

ABONE ŞARTLARI
Türkiyenin her tarafı için seneliği 750, altı aylığı 375 kuruştur.
Ecnebi memleketler için seneliği 1200, altı aylığı 600 kuruştur.

İdarehaneye gönderilen yazı ve resimler, basılsın basılmasın geri verilmez.

AYLIK
ANSİKLOPEDİ

10 UNCU SALISI ÇIKTI

Bugünün mühim hâdiselerini takip edebilmek ve tarihin birinci plâna getirdiği eski vakaları tekrar gözden geçirmek için behemehal "Aylık Ansiklopedi„ yi okumak lâzımdır. "Aylık Ansiklopedi„ her evin temel direğidir.

Karikatür

Tombul teyzenin kocası — Ağlamayın yavrularım, işte annenizin göğsü gözüktü. Yarım saate kalmaz kendi de gelir!..

T.T. POSTASI

Antalyadan Bülend Babacan:

S — Pasif korunmada üzerinize ne gibi bir vazife alacaksınız?

C — Etekliğimi sığınak yapacağım!

Erenköyünden Nermin E.:

S — Niçin Tombul teyzenin giydiği çıkardığı hep kırmızı?

C — Bütün kadınlar gibi, aklı fikri "al!„ olduğu için.

Erenköyünden Simten K.:

S — Tombul teyzenin kocası ve çocuklarının bir sofrada bulunması arzusundayım.

C — Bu, sual mi davet mi?!.

Sahibi ve U. Neşriyat Müdürü: Sedat S. Basıldığı yer: Yedigün Matbaası